

wibke brueggemann

liefde
is voor

LOSERS

GOTTMER

Haarlem

MAANDAG 1 JANUARI

#GelukkigNieuwjaarVoorMij

Wist je dat je met jezelf kunt trouwen? Hoe raar/perfect is dat? Het heet ‘sologamie’ en het is een heel goed idee want:

- de enige persoon naar wie je hoeft te luisteren of die je moet tolereren ben jij,
- niemand zal ooit bij je weggaan, je teleurstellen of je pijn doen,
- en uiteindelijk gaan we toch allemaal alleen dood.

De reden waarom ik op dit moment sologamie overweeg, is niet omdat ik stiekem hoopte dat Polly op een dag met me zou trouwen (ják!), maar omdat ik allerlei belangrijke levenslessen leer door het plotselinge, onverwachte einde van onze vriendschap. En niemand kan zeggen dat ik een langzame leerling ben.

Voor zolang als ik me kan herinneren was het Phoebe en Polly, Polly en Phoebe – een dubbelster.

De een was er niet zonder de ander – BFF’s sinds onze geboorte.

En opeens, *bimbam*, de klok slaat twaalf, en Tristan Waarzit-de-trapper Murphy stelt de alles veranderende vraag: Polly, wil je mijn vriendin zijn? En op dat moment ben ik letterlijk uit Polly’s brein gewist.

Ik ben niet eens kwaad omdat Polly haar verstand kwijt is, ik ben kwaad omdat ik kwaad ben terwijl ik wist (en altijd heb geweten) dat dit zou gebeuren.

Ik wist het toen ze vroeg: ‘Zullen we naar de stad gaan om naar het vuurwerk te kijken?’ Terwijl ze eigenlijk bedoelde: ‘Phoebe, ga je alsjeblieft met me mee, anders lijkt het net of ik

Tristan mee uit vraag, en dat wil ik niet, al komt het daar wel op neer, want het enige wat ik wil, is met hem alleen zijn, zodat we, wat het ook is wat we aan het doen zijn, naar het volgende level kunnen tillen.’

Gatverdamme!

Ik had nooit mee moeten gaan.

Polly heeft me niet eens gelukkig nieuwjaar gewenst.

Misschien omdat ze me niet kon zien, want op het moment dat de Theems in een overdreven meteorietenregen van vuurpijlen veranderde, die de belastingbetaler een vermogen moet hebben gekost, was zij alleen nog maar geïnteresseerd in Tristans mond.

In films zijn zoenscènes toch altijd heel mooi en opwindend (vooral omdat de mensen bijzonder mooi en opwindend zijn)? Nou, het leek wel of Tristan Polly’s hele hoofd wilde doorslikken.

Ik ging zowat over mijn nek.

Het enige goeie was dat het me lukte om bij het metrostation te komen, tussen de duizenden mensen door die geen stap opzij deden en allemaal de andere kant op keken, en dat ik, op de bestuurder na, om 00.08 uur de enige was die de District Line nam.

Tot morgen logeer ik bij Kate, omdat mama voor haar werk naar een crisisbijeenkomst over Syrië moest, en toen ik mezelf binnenliet, vroeg Kate meteen: ‘Wat is er met jou aan de hand?’

Ik: ‘Polly heeft nu een vriend, dus ze had mij niet meer nodig.’

Kate: ‘Ik zou je toch bij het metrostation ophalen?’

Ik: ‘Ik ben komen lopen.’

Kate: ‘Je had me moeten bellen.’

Ik: ‘Dat heb ik niet gedaan.’

Kate: ‘Verkeerde antwoord.’

Ik: ‘Sorry. En sorry.’

Kate: 'Stuur Polly maar een bericht dat je goed thuis bent gekomen.'

Ik: 'Dat kan haar toch niks schelen.'

Kate: 'Stuur een bericht.'

Ik: 'Ik ga naar bed.'

Kate: 'Gelukkig nieuwjaar, Phoebe. Ik hou van je. Stuur Polly een bericht.'

Ik stuur haar zo ontzettend géén bericht.

02.05 uur

Polly heeft me net vanuit de metro gebeld.

Ze zei zoiets van: 'Ik had niet door dat je wegging.'

En meteen daarna zei ze: Tristan dit en Tristan dat, je moet de groeten van Tristan hebben, OMG, Tristan en ik zijn zo gelukkig.

En ik vroeg: 'Met wie spreek ik? Mag ik Polly even?'

Wat gebeurt er met mensen die verliefd worden?

Het is alsof er in hun hersenen kortsluiting plaatsvindt. Alsof ze een beroerte krijgen.

Het was de kloterigste oudejaarsavond in vijftien jaar.

Het was nog kloteriger dan vorig jaar, toen Polly te veel Bacardi had gedronken en over me heen kotste.

03.30 uur

Ik heb net nog wat opgezocht over sologamie, en ook al is het een ontzettend goed idee, de mensen die het gedaan hebben, sporen toch niet helemaal.

PS Polly heeft me nog steeds geen gelukkig nieuwjaar gewenst.

PPS Volgens mij worden mensen na hun zestiende gek. Polly was behoorlijk normaal tot haar verjaardag in november.

PPPS Ik zweer dat het mij niet gaat overkomen als ik zestien ben. Ik word niet verliefd, al is het 't laatste wat ik doe... Of moet het zijn 'wat ik níét doe'?

DINSDAG 2 JANUARI

#HetGelukkigeJaarGaatVerder

Er zijn zeven miljard mensen op deze wereld.

Dat is zeventuizend miljoen. Dus waarom, o, waarom, denkt mijn moeder dat zij zo nodig moet gaan helpen als er ergens een grote ramp heeft plaatsgevonden.

Meestal gaat het zo:

Aardbeving in Italië:

'Het spijt me, Phoebe, ik moet weg om een paar nonnen onder het puin vandaan te halen.'
(Dumt me bij Kate.)

Orkaan op Haïti:

'Het spijt me, Phoebe, ik moet weg om die mensen te helpen die niet weggewaaid zijn.'
(Dumt me bij Kate.)

Cholera in de Democratische
Republiek Congo:

'Sorry, Phoebe, ik moet weg om de Derde Wereld te rehydrateren.'
(Dumt me bij Kate.)

Ebola in Afrika:

‘Sorry, Phoebe, er is een dodelijke ziekte uitgebroken die misschien wel of misschien niet door de lucht verspreid wordt, en ik moet er echt naar toe.’

(Dumpte me bij Kate.)

Dus raad eens wat er gebeurde toen mama me vanmorgen bij Kate kwam ophalen?

Jep.

Ik wist al hoe laat het was toen ik bij haar in de auto stapte, maar ik zei niks want ik had zoiets van: als je soms denkt dat ik het je makkelijk ga maken, dan zit je er echt heel erg naast.

En toen we thuiskwamen, deed mama heel ongemakkelijk en zei: ‘Kom even bij me zitten, Phoebe.’

Ik: ...

Mama: ‘Luister, ik ben gevraagd om zes maanden naar een vluchtelingenkamp in Syrië te gaan, om te helpen met het opzetten van een medisch centrum.’

Ik: ...

Mama: ‘Ik weet dat zes maanden erg lang is, maar ik beloof dat ik voor je verjaardag terug ben.’

Ik: ...

Mama: ‘Ik heb het er met Kate over gehad en ze vindt het heerlijk als je komt.’

Ik: ...

Mama: ‘Phoebe, praat met me.’

Ik: ‘Waarover? Je hebt toch al besloten dat je gaat, dus ga maar. Doei.’

Mama: ‘Phoebe... De mensen in Syrië hebben hulp nodig, en... ik ben een dokter. Ik help mensen.’

Ik: ‘Wanneer moet ik mijn tas klaar hebben?’

Mama: 'Morgen vlieg ik naar Ankara.'

Ik (terwijl ik de kamer uitloop): ...

Mama: 'Phoebe...'

Ik: 'Wát? Ik zei dat het oké was, dus is het oké.'

Mama: 'Het spijt me, Phoebe.'

Spijt? O, LOL.

Die fase zijn we allang voorbij.

Als ik aan anderen vertel dat mama voor Médecins Internationaux werkt, zegt iedereen: 'Wauw, te gek – je bent vast hartstikke trots.' Maar niemand zegt ooit: 'Wat balen dat je moeder ELKE KEER EEN PAAR MAANDEN naar plekken gaat waar BOMMEN VALLEN en IEDEREEN DOOD-GAAT.'

Niemand vraagt zich af hoe het voor mij moet zijn.

Eigenlijk ben ik zonder vader en zonder moeder opgegroeid, maar papa is dood, en dat is een betere reden om er niet te zijn dan mama's eeuwige moedertheresyndroom.

Waarom neem je een kind als je geen zin hebt om er tijd mee door te brengen?

En het zit nog in de familie ook. Toen mama ging studeren, verhuisden opa en oma terug naar Hongkong, want: 'We zullen altijd expats blijven, dus toedelo, en God voor ons allen.'

Ik wil nooit kinderen.

Ik wou dat ik Polly kon bellen, maar ik praat absoluut niet meer met haar.

En ze heeft me nog steeds geen gelukkig nieuwjaar gewenst.

WOENSDAG 3 JANUARI

#IkZieJeWelWeerEenKeerOfNiet

Mama heeft me vanmorgen bij Kate afgezet.

In de auto zat ze de hele tijd van: 'Phoebe, ik weet dat dit heel slecht uitkomt. Ik weet dat de SE-weken eraan komen, en ik weet hoe stressvol dat is, en echt, als je wilt dat ik blijf, dan blijf ik. Maar zeg iets... alsjeblieft.'

Het enige wat ik zei was: 'Je hoeft niet te blijven. En er hoeft helemaal niemand iets voor me te doen.' En toen deed ik of ik heel nodig op mijn telefoon moest kijken.

Zodra we bij Kate waren, bracht ik mijn spullen naar mijn kamer (ik ken niemand die een eigen kamer bij zijn peettante heeft) en deed de deur achter me dicht. Ik zei mama niet eens gedag, maar dat vond ze kennelijk niet erg, want

- a) ze klopte niet op mijn deur, en
- b) ze trapte hem ook niet in.

Mama is in de eerste plaats dokter en in de tweede plaats moeder.

Dat heb ik altijd geweten.

En aan afscheid nemen doe ik niet meer.

DONDERDAG 4 JANUARI

#EénGroteHaarbal

Eigenlijk vind ik het niet erg om bij Kate te logeren. Als ik de voor- en nadelen naast elkaar zet, kom ik op het volgende uit:

Voordelen in het huis van Kate:

- In tegenstelling tot mama werkt Kate niet meer voor Médecins Internationaux en daarom zorgt zij voor eten, een dak boven mijn hoofd en emotionele steun.
- Ze behandelt me als haar huisgenoot, niet als een vijfjarige kleuter.
- Als ze wel eens ergens kwaad om wordt, dan moet ik mijn best doen om beledigd te zijn, want dan wordt ze zo Schots dat ik eigenlijk niet begrijp wat ze zegt.

Nadelen in het huis van Kate:

- Ik moet met de bus naar school.
- De designerkatten.

Hoe kan het nou dat ik die katten al mijn hele leven ken, maar ze nog steeds niet uit elkaar kan houden? Ik weet alleen wie wie is als ze vlak naast elkaar zitten. Net als bij Kayleigh en Melody Sessions (schooluniformen zijn verschrikkelijk voor eeneiige tweelingen).

De designerkatten zijn nog irriteranter dan normaal omdat ze op dit moment:

- krols zijn, en
- absoluut het huis niet uit mogen (en dus gek worden), omdat Kate een orgie in High Barnet voor ze heeft gepland zodat ze negen weken later tegelijkertijd designerkittens krijgen.

En omdat de katten denken dat mijn kamer hun kamer is, krabben ze nu de hele tijd aan de deur om naar binnen te mogen en beginnen ze te janken omdat dat niet mag.